

ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΘΑΝΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Από την αρχή της πανδημίας, το Αελληνικό κράτος αρνείται πεισματικά να αναλάβει οποιοδήποτε κόστος για την αντιμετώπισή της, το οποίο να σχετίζεται με την ενίσχυση του συστήματος υγείας και γενικότερα με την βελτίωση της καθημερινότητάς μας. Αντιθέτως, εκμεταλλευόμενο την συγκυρία, ποντάρει σχεδόν αποκλειστικά σε μέτρα επικοινωνιακού και πειθαρχικού-κατασταλτικού χαρακτήρα, που σπάνια έχουν υγειονομικό νόημα. Για να μπορέσει και φέτος να δικαιολογήσει αυτή του την άρνηση δημιούργησε το αφήγημα περί τέλους της πανδημίας αρκεί ο καθένας μας να εμβολιαστεί. Η οικονομία δεν άντεχε ένα ακόμη κλείσιμο άλλωστε, όποτε η πειθάρχηση που παράχθηκε την προηγούμενη περίοδο, ήρθε να εφαρμοστεί στο σήμερα, με την πλήρη και πάση θυσία επιστροφή στην εργασία.

Ημαζική νόσηση που έφερε μαζί της η μετάλλαξη Όμικρον, δεν έπρεπε να διαταράξει την ομαλή λειτουργία των επιχειρήσεων. Η αντιμετώπιση ήταν άμεση, ώστε να μπορέσουν να διαφυλαχθούν τα κέρ-

δη των αφεντικών. Η каранτίνα για τους νοσούντες έπεσε στις 5 μέρες, πράγμα που σήμαινε ότι καλούμαστε να προσέλθουμε στην δουλειά ακόμα και αν νοσούμε και μεταδίδουμε ακόμα τον ιό. Μέχρι και για την αναρωτική άδεια, για τις 5 αυτές μέρες, μέχρι πρόσφατα δεν αρκούσε το θετικό rapid τεστ με πολλούς ασθενείς να καλούνται να πάρουν δικαιολογητικό από γιατρό, τον οποίο έπρεπε να πληρώσουν από την τσέπη τους. Αυτά, όχι απλά ως αποτέλεσμα των παρανομιών και παρατυπιών στην αγορά εργασίας αλλά ως επίσημη κρατική οδηγία. Τέλος, όσες είμαστε ακόμα υγιείς, συνεχίζουμε να δουλεύουμε σαν να μην τρέχει τίποτα σπκώνοντας πολύ μεγαλύτερο φόρτο εργασίας.

Παράλληλα, το κράτος κατασκευάζει πάνω στην φιγούρα του ανεμβολίαστου τον αποδιοπομπαίο τράγο για όλα τα δεινά της πανδημίας. Η ανάγκη για την δημιουργία ενός μοναδικού «φταίχτη» είναι απαραίτητη προκειμένου να συσκοτιστούν οι ευθύνες της κρατικής διαχείρισης της πανδημίας. Γιατί επί της ουσίας είναι η ίδια η κρατική διαχείριση που, σε συνδυασμό με την ασθένεια Covid-19, έχει σκορπίσει το θάνατο, τον πόνο και τον αποκλεισμό από την περίθαλψη εν μέσω πανδημίας σε εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους. Για το κράτος, τα εμβόλια αποτελούν τη φθηνή λύση που θα βγάλει το κεφάλαιο από την υγειονομική κρίση, χωρίς παράλληλα να σταθεί εμπόδιο στη φιλελεύθερη αναδιάρθρωση, χωρίς να χρειαστεί να βελτιώσει στο ελάχιστο κατά τ' αλλά την ποιότητα

της ζωής μας. Η κυβέρνηση τα λανσάρει ως αποκλειστική επιλογή προκειμένου να μην φανερωθεί η γενικότερη αναγκαιότητα αλλαγής αυτού του κόσμου εν μέσω πολλαπλών κρίσεων. Για να μην φανερωθεί δηλαδή η αναγκαιότητα του περιορισμού της περιβαλλοντικής καταστροφής, της αλλαγής των συνθηκών εργασίας και παραγωγής, της αλλαγής του συνόλου της ζωής. Για να μην δώσει παροχές, να μην αυξήσει τα μέσα μαζικής μεταφοράς, να μην προσφέρει κατοικίες στους έγκλειστους μετανάστες, να μην βελτιώσει την κατάσταση των δομών περίθαλψης, την ποιότητα τους όπως και την πρόσβαση των ανθρώπων σε αυτή. Για να μην χρειαστεί να κινηθεί σε κατεύθυνση διαμετρικά αντίθετη προς την επιχειρούμενη αναδιάρθρωση. Για να μην χρειαστεί εν τέλει να αναλάβει οποιοδήποτε κόστος για την αντιμετώπισή της, το οποίο να σχετίζεται με την βελτίωση της περίθαλψης και της καθημερινότητάς μας και όχι με τον έλεγχο και την αστυνόμευση.

Μέσα από το αφήγημα περί πανδημίας ανεμβολίαστων και του εμβολίου ως magic bullet που θα αντιμετωπίσει μόνο του ως δια μαγείας την υγειονομική κρίση, το κράτος δικαιολογεί τους αποκλεισμούς και την πειθάρχηση ως τα μόνα μέτρα. Στην ουσία εκβιάζει επειδή δεν ενδιαφέρεται να πείσει, ενώ ταυτόχρονα προωθεί την εξάπλωση του ελέγχου σε κάθε πτυχή της ζωής μας, μετατρέποντάς μας πότε σε ελεγκτές και πότε σε ελεγχόμενα υποκείμενα. Πέρυσι ήταν οι απαγορεύσεις κυκλοφορίας και οι μπάτσοι παντού. Φέτος είναι το πιστοποιητικό εμβολιασμού, το οποίο έρχεται να εισάγει την έννοια

του υγειονομικά-εντάξει πολίτη. Η κατοχή του συνοδεύεται από ελεύθερη πρόσβαση στα διάφορα κοινωνικά πεδία από τα οποία αποκλείονται οι ανεμβολίαστοι, λειτουργώντας έτσι ως μια ανταλλακτική αξία για τον εμβολιασμό. Αυτή η αίσθηση ελευθερίας για εργασία και για κατανάλωση νομιμοποιούσε όλο το προηγούμενο διάστημα την πολιτική του κεφαλαίου για την πανδημία και δημιουργούσε μία απόσταση από τους θανάτους και την οριακή κατάσταση στα νοσοκομεία.

Η έλευση της μετάλλαξης όμικρον στην Ελλάδα καθώς και τα δεκάδες χιλιάδες κρούσματα καθημερινά, μετέτρεψαν, για το μεγαλύτερο κομμάτι του πληθυσμού την πανδημία, και κατ'επέκταση τα αποτελέσματα της κρατικής διαχείρισης, σε κάτι που καλούσαν να αντιμετωπίσει σε καθημερινό επίπεδο. Ακόμα και μετά από δυό χρόνια πανδημίας το ελληνικό κράτος δεν έχει δώσει την δυνατότητα στη κάθε μία, εύκολα, γρήγορα και χωρίς κόστος να γνωρίζει αν νοσεί και μεταδίδει τον ιό. Αντίθετα, μας αναγκάζει, είτε να περιμένουμε ώρες, άρρωστοι, σε ουρές έξω από νοσοκομεία και ΤΟΜΥ για ένα δωρεάν τεστ, είτε να αναγκάζομαστε να πληρώνουμε σε ιδιώτες PCR τεστ των 60 ευρώ (πλέον 47).

Όλα αυτά τα ασαφή μηνύματα, οι αντιφατικές και κατασταλτικές στρατηγικές διαχείρισης της πανδημίας, μέσω της αστυνόμευσης και της πειθάρχησης, που περιφρουρούσαν τη συνέχεια των παραγωγικών δραστηριοτήτων και του κέρδους, γιγάτωσαν την ήδη υπάρχουσα συνωμο-

σιολογία στο συλλογικό φαντασιακό, ενέτειναν γενικά τον σκεπτικισμό και την ήδη υπάρχουσα αντιδραστικότητα, όχι μόνο δυστυχώς προς το κράτος και την κυβέρνηση, αλλά και γενικότερα προς την ίδια την πραγματικότητα. Ένα μεγάλο κομμάτι αυτών των ανθρώπων πλέον δεν μπορεί να εμπιστευτεί τίποτα που να παρουσιάζεται από την κυβέρνηση ως λύση, με αποτέλεσμα να αυτό-υποτιμάται, καθώς φτάνει σε σημείο να απορρίψει την σημασία της πανδημίας, τα εμβόλια και γενικότερα την ιατρική περίθαλψη και αντιλαμβάνεται αυτή την ατομική του επιλογή και ως ένα μέσο εναντίωσης στην πολιτική του κράτους.

Ωστόσο, το μπλοκάρισμα της αναδιάρθρωσης που συντελείται, δεν βλέπουμε να περνάει μέσα από την ατομική (ή και τη συλλογική) εναντίωση στον εμβολιασμό. Παρά την κριτική που κάνουμε στην κρατική διαχείριση της πανδημίας, πιστεύουμε ότι τα εμβόλια είναι χρήσιμα για την αντιμετώπιση της covid19. Είναι χρήσιμα καθώς μειώνουν σημαντικά την βαρύτητα της νόσου, ενώ συμβάλουν -σε μικρότερο βαθμό βέβαια- και στην μείωση της μετάδοσης του ιού. Βοηθάνε δηλαδή συνολικά, ώστε σε βάθος χρόνου να μην έχει τόσο μεγάλη επίδραση η πανδημία στην υγεία μας. Όσο απαραίτητα είναι βέβαια, αλλό τόσο είναι απαραίτητο να ασκήσουμε κριτική στην αντίληψη τους ως το μοναδικό όπλο απέναντι στην πανδημία. Γιατί παρόλο που είναι σημαντικά και χρήσιμα, δεν επαρκούν για να την αντιμετωπίσουν. Δεν επαρκούν γιατί δεν μπορούν όλοι οι άνθρωποι να τα κάνουν λόγω πιθανών επιπλοκών.

Δεν επαρκούν γιατί φαίνεται να μην μπορούν να αντιμετωπίσουν κάθε νέα μετάλλαξη με την ίδια επιτυχία, ούτε να σταματήσουν την μετάδοση στις ήδη υπάρχουσες. Δεν επαρκούν καθώς δεν αρρρωσταίνουμε μόνο από Covid-19 και γιατί το μπλοκάρισμα του συστήματος υγείας καθιστά ανέφικτη την πρόσβαση στην πρωτοβάθμια περίθαλψη. Καθημερινά, τα ραντεβού (είτε καθιερωμένα για άτομα με χρόνιες παθήσεις είτε για ένα απλό check up) σε νοσοκομεία και κέντρα υγείας, καθώς και τα «μη επείγοντα» χειρουργεία ακυρώνονται, αναβάλλονται ή δρομολογούνται για μήνες μετά.. Δεν επαρκούν γιατί μοιράζονται ανισομερώς στις χώρες του καπιταλιστικού κόσμου. Δεν επαρκούν γιατί μειώνουν τον κίνδυνο αλλά δεν τον εξαλείφουν. Δεν επαρκούν, γιατί συχνά οι μετανάστριες, όπως και άλλες κοινωνικές ομάδες, αποκλείονται από αυτά. Κυρίως όμως, δεν αντιμετωπίζουν την επίθεση του κεφαλαίου σε κάθε πτυχή της ζωής μας, την μείωση των μισθών μας, την μετακύλιση του κόστους της περίθαλψης στις πλάτες μας.

Το κράτος δεν νοιάζεται αν πεθαίνουμε κατά εκατοντάδες κάθε μέρα, αρκεί να συνεχίζεται ομαλά η παραγωγή και κυκλοφορία των εμπορευμάτων. Από τα εργατικά κότερα της επισφάλειας μέχρι τα νοσοκομεία και τα σύνορα έχουμε καταλάβει ότι για το κεφάλαιο είμαστε αναλώσιμες. Στην πραγματικότητα το ενδιαφέρει να εμβολιαστεί ο καθένας, όχι απλά για να μην νοσήσει βαριά ή κινδυνέψει να πεθάνει, αλλά για να μην χρειαστεί να πάρει μέτρα για την ενίσχυση του συστήματος υγείας και γενικότερα για την ενίσχυση

του άμεσου και έμμεσου μισθού μας. Επομένως, το κεντρικό ζήτημα έτσι όπως εμφανίζεται στη συγκυρία δεν είναι αυτό των εμβολιασμένων ή των ανεμβολίαστων, αλλά ούτε και της υποχρεωτικότητάς του εμβολιασμού. Το κεντρικό ζήτημα που αναδύεται για άλλη μια φορά είναι η συνέχεια της θανατοπολιτικής του κράτους για χάριν της οικονομίας. Η επίσπευση της αναδιάρθρωσης του συστήματος υγείας και της συνέχειας των πολιτικών λιτότητας εις βάρος των ζώων μας,. Εν ολίγοις οι ανεμβολίαστοι έρχονται να κατασκευαστούν ως αποδιοπομπαίοι τράγοι για να λειτουργήσει καλύτερα η αναδιάρθρωση. για να συνεχίζουν να βρίσκονται στα νοσοκομεία ελάχιστες και πλήρως εξαντλημένες εργαζόμενες, για να πεθαίνουν άνθρωποι και να μην μιλάει κανείς, για να μείνει αλώβητη η παραγωγή και η κυκλοφορία των εμπορευμάτων ανεξάρτητα με την κατάσταση της πανδημίας.

Ηοργή των υγειονομικών για την Ηεξοντωτική υπερεργασία σε ένα υποστελεχωμένο και μη εξοπλισμένο Ε.Σ.Υ., για την μη μονιμοποίηση προσωπικού, για τις υποσχέσεις προσλήψεων που έμειναν στα χαρτιά, για τις αναστολές αδειών, για τα νταπλίκια των διοικητών καθώς και για τις αναστολές εργασίας (και μελλοντικά πιθανόν και απολύσεις) εξαιτίας της υποχρεωτικότητας του εμβολίου στον κλάδο αυτό, πρέπει να συναντηθεί με τη δική μας οργή· για τους χιλιάδες νεκρούς, για τους ανθρώπους που πεθαίνουν εκτός ΜΕΘ περιμένοντας για ένα κρεβάτι, για τον αποκλεισμό από τις δομές υγείας του συνόλου σχεδόν των ιατρικών ζητημάτων που δεν θεωρούνται επείγοντα (αλήθεια,

πως ακριβώς κρίνεται το επείγον;), για την διάλυση της πρωτοβάθμιας περίθαλψης, για την αστυνόμευση και τον έλεγχο που πλασάρεται ως φροντίδα και πρόνοια, για τα πιστοποιητικά εμβολιασμού και τα εκβιαστικά μέτρα αποκλεισμού που δεν έχουν κανένα υγειονομικό νόημα, για τους μισθούς μας που βρίσκονται στο πάτο, για την οικονομία που επιβιώνει σε βάρος των ζώων μας.

Ενάντια σε κρατικές υποσχέσεις καταναλωτικής ευημερίας

ΑΜΕΣΗ ΚΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ, ΧΩΡΙΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΥΣ

Φάμπρικα Υφανέτ
contact@yfanet.net
yfanet.espivblogs.net
Συνέλευση κάθε Τρίτη στις 20:00